U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **G. P.**, zastoupen JUDr. Rudolfem Coganem, advokátem se sídlem Pražská 617, Nová Paka, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2015, č. j. OAM-179/ZA-ZA13-HA08-R2-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2016, č. j. 32Az 17/2015 – 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Rudolfovi Coganovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2015. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Napadené rozhodnutí žalovaného bylo v pořadí již druhým rozhodnutím o žádosti žalobce, přičemž prvním byla dne 11. 7. 2013 žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v tehdy platném znění. Krajský soud v Brně dne 8. 1. 2014, č. j. 41 Az 19/2013 – 28, zamítl žalobcovu žalobu proti uvedenému (prvnímu) rozhodnutí. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Az 25/2014 – 51, zrušil napadený rozsudek Krajského soudu

v Brně i rozhodnutí žalovaného, věc žalovanému vrátil a zavázal ho k posouzení skutečností tvrzených stěžovatelem v novém, nyní posuzovaném, meritorním rozhodnutí.

Při následném přezkumu druhého rozhodnutí žalovaného vycházel Krajský soud v Hradci Králové z následujícího skutkového stavu: Žalobce pochází z města Muntinlupa ve Filipínské republice. Zemi původu opustil dne 15. 3. 2013. Odcestoval do České republiky na radu příbuzných, že „*jinak se mu může něco stát*". Vycestoval na platný cestovní pas a turistické vízum, s jehož vydáním neměl problémy. Žalobce uvedl, že byl jedním z vůdců mládežnické organizace Sad Army, o které žalovaný zjistil, že je jakýmsi neformálním neregistrovaným uskupením, nepříliš známým, a které sdružuje mladé Filipínce. Jeho doprovodnými prvky jsou hudba-rap, politická angažovanost uskupení je realizována spíše *ad hoc* než soustavně a je pravděpodobná v době před volbami. Působení Sad Army není připisován větší význam. Žalobce uvedl obavy ze msty bývalého starosty města Muntinlupa Aldrina San Pedra, jemuž připisoval zmizení svého bratrance, napadení matek svých spolupracovníků a smrt jiného člena Sad Army. Žalobce své domněnky nijak nedoložil ve správním řízení, ani v řízení před soudy. On ani jeho rodina se nikdy neobrátili na policii. Žalobce přitom neměl osobní zkušenost s tím, že by se na policii někdy obrátil a ta by mu nepomohla. Sám pak nebyl nikdy napaden, ani mu nikdo nevyhrožoval. Jeho rodina se několikrát v zemi původu přestěhovala, přičemž nemá a nikdy neměla žádné potíže. Jmenovaný exstarosta Aldrin San Pedro je ve Filipínské republice stíhán pro korupci. Žalobce je svobodný, bezdětný a svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany, neboť nebyl naplněn žádný z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Za takový důvod neuznal ani tvrzení žalobce, že jeho sestra pobývá v České republice a žalobce by rád u ní a jejího muže žil. Krajský soud z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyvodil, že snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). Rozhodnutí žalovaného krajský soud posoudil jako zákonné.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel") z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně namítal, že rozhodnutí správního orgánu i soudu je nezákonné, azyl mu měl být udělen, neboť je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání politických názorů. Správní orgán i správní soud dle jeho názorů žádné z jím předložených tvrzení nezpochybnily. Správní soud je povinen zabývat se důvodností stěžovatelem tvrzených obav z pronásledování soukromou osobou (bývalým starostou) pro stěžovatelovo působení v pozici vůdčího člena Sad Army a rovněž dostupností státem poskytované ochrany v stěžovatelem popsané situaci. Vyjádřil také pochybnost, nakolik byla provedena náprava příčin, které vedly Nejvyšší správní soud k předchozímu zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně a (prvního) rozhodnutí žalovaného. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se stěžovatel v podané kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud otázku přijatelnosti kasační stížnosti posoudil dříve, než by přezkoumal napadený rozsudek věcně.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, viz například již rozsudek ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

Po posouzení věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek žádnými, natož hrubými vadami zásadního charakteru, které by měly obecný dopad a odůvodňovaly tak přijetí kasační stížnosti, netrpí. Krajský soud se ve svém rozsudku pečlivě vypořádal se všemi uplatněnými námitkami včetně ničím nepodložené nedůvěry stěžovatele v činnost policie ve Filipínské republice, možnosti jeho vnitřního přesídlení v případě návratu do vlasti i otázce soužití stěžovatele se sestrou pobývající v České republice. Správně tak reagoval na předcházející zrušovací rozsudek tohoto soudu. Samotný nesouhlas stěžovatele s tímto posouzením zajisté přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Nejvyšší správní soud tak nesdílí názor stěžovatele, že by se krajský soud nezabýval důvodností stěžovatelem tvrzených obav z pronásledování soukromou osobou – bývalým starostou, a dostupností státem poskytované ochrany v stěžovatelem popsané situaci. Žádné hrubé pochybení při výkladu hmotného či procesního práva ze strany krajského soudu tedy nelze dovodit. Nejvyšší správní soud pak připomíná, že sám stěžovatel přijatelnost jím podané kasační stížnosti žádnými argumenty nepodpořil.

Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že také výklad problematiky pronásledování ze strany soukromé osoby je v jeho judikatuře dlouhodobě stabilizovaný, viz například již rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, z něhož se podává, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Obdobně se touto problematikou zdejší soud zabýval též v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49. Stejně tak *„pouhou nedůvěru občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (viz rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37.* K tomu lze jen dodat, že sám stěžovatel se o takovou ochranu ani nepokusil, svůj postup nevysvětlil a tím méně prokazoval.

Žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti tedy zjištěny nebyly, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (§ 60 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

Ustanovený zástupce stěžovatele provedl ve věci jeden úkon právní služby, za nějž mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále „advokátní tarif“) ve výši 3.100 Kč. Požadoval však zvýšení odměny dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu kvůli nutnosti jednat v cizím jazyku a zmatenosti klienta (poznámka NSS - pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl veden v anglickém jazyce s využitím tlumočníka). Pro takový postup však nejsou splněny podmínky V té souvislosti lze odkázat na argumentaci rozsudku tohoto soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 2 Ads 27/2014 - 53: „*Podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek. Soud připouští, že vzhledem ke značnému počtu podání, je připojený správní spis méně přehledný, v žádném případě však nejde o spis natolik rozsáhlý, aby bylo možno učinit závěr, že služba poskytnutá ustanoveným zástupcem se již vymyká časové náročnosti jiných řízení o kasační stížnosti, a bylo by možné odůvodnit zvýšení přiznané odměny.*“ Takové parametry jednání v posuzované věci rozhodně nenaplňuje a to již pro jeho omezený časový rozsah a právě využití služby kvalifikovaného tlumočníka. Za úkon právní služby tedy přísluší odměna 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, úhrnem se tedy jedná o 3.400 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady tohoto zastoupení nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. srpna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu